

beide, der som Følge af den Udvikling, Landpostinstitutionen har faaet, er væltet over paa Postvæsenet, er det klart, at der paa dette Omraade i Sighed med, hvad der er Tilfældet paa alle andre Embedsomraader, fordres til den øverste Administration et vist Talent, for at Intet skal undgaa Postvæsenets Opmærksomhed, for til enhver Tid at staa paa Høiden af den postale Udvikling, og for at ikke idelige og idelige Klager skulle indløbe over den underordnede Del af Postvæsenet. Dette hviler væsentlig i den øverste Postembedsmænds Haand. Endvidere er det klart, at efter den Udvikling, Kommunikationsvæsenet har taget, staa vore øverste Postembedsmænd i livlig Forbindelse med Inderverden, hvilket dels kunde foranledige, at de foretage Reiser selv, dels at andre Postembedsmænd komme hertil. Der vil altsaa tit være Leilighed til ekstraordinære Udgifter for disse Embedsmænd. Udvalget havde ønsket, at Regjeringen havde forlangt endnu Mere, men har ment, at Tiden ikke var til at stille selvstændige Forslag i saa Henseende, og har ganske vist maattet bøje sig for den Grund, der jo væsentlig har dikteret den høie Regjerings Handlemaade, at, naar man ikke engang kan faae 5,000 Kr., er der ikke stor Udfigt til at faae 6,000 Kr. Jeg vil altsaa gjøre opmærksom paa, at det Høieste, en Postembedsmænd kan faae, er 5,000 Kr., og det gjælder endda kun for 5 Embedsmænd i hele Staten, saa falder man ned til 4,800 Kr. osv. nedester, indtil man kommer til et Beløb af 1,000 Kr., som er Begyndelsesgagen for de egenlige Postmestre. — Et andet Princip, som er nedlagt i Lovforslaget, nemlig om Postfuldmægtige, som ere antagne af Staten, er Udvalget fuldstændig enigt med den høie Regjering om. Kun havde man kunnet ønske, at Postexpedienterne og Postfuldmægtigene havde helt igjennem været een Klasse af Embedsmænd. Saaledes som Lovforslaget nu fremtræder, ere Postfuldmægtigenes og Postexpedienternes Alderstillelag forskjellige. Det vil altsaa ikke være ret vel muligt for Administrationen at tage en Postfuldmægtig og flytte ham over i en Postexpedients Stilling, idet han saa vilde tabe i Alderstillelag, og omvendt. Udvalget har forment at burde henlede den høitærede Regjerings Opmærksomhed paa, om der ikke, hvis denne Lov ikke bliver til endelig Lov i denne Samling — hvad der jo kan være Formodning for — kunde være Grund til at rette dette ad Aare, saaledes at Postfuldmægtigene og Postexpedienterne blive een fast Lønningsklasse helt igjennem. — Et andet Spørgsmaal, der, som det vil ses af Betænkningen, har været gjort til Gjenstand for Overveielse i Udvalget, er enkelte Postkontorers Rattjeneste. Saaledes som Lønningerne ere stillede, ere de væsentlig stillede efter det Antal Expeditioner, som foresalde paa vedkommende Postkontor, men det er klart, at disse ere vanskelige for vedkommende Postembedsmænd, naar de

falde paa alle Tider af Døgnet. Jeg skal i saa Henseende blot eksempelvis nævne Postkontoret i Ribe, hvor vedkommende Embedsmænd faar 1,800 Kr. Sans Gjerning begynder — naar vi tage Kl. 12 Midnat som Udgangspunkt — Kl. 12³/₄; saa kommer der en Post østfra. Dernæst Kl. 1³/₄; saa kommer der en Post vestfra. Saa gaar der atter en Post østpaa Kl. 2³/₄. Kl. 6 skal han begynde med Landpostbudene. Kl. 12¹/₂ om Middagen kommer der en Post østfra. Kl. 4 om Eftermiddagen skal en Post expected østpaa, og endelig skal han modtage Landpostbudene, som komme tilbage om Eftermiddagen mellem 5 og 7. Den Tid, Postmesteren har til sin Disposition, er altsaa kun fra Kl. 7—12 om Aftenen. Det er forekommet Medlemmer af Udvalget, at der kunde være Grund til i Lovforslaget at optage Bestemmelser om, at, hvor saadanne Forhold vare tilstede, fik vedkommende Postembedsmænd et Tillæg til sin Løn, som han kunde bruge, hvis det blev ham for anstrengende, til derfor at ansætte en Mand, som han kunde stole paa. De have ganske vist paa saadanne Kontorer et Tillæg, men det er saa lille, at det væsentlig kun kan bruges til Lys og Varme, da jo et saadant Kontor maa være opvarmet baade Dag og Nat. Disse Ting tillader jeg mig at henstille til den høitærede Indenrigsministers Overveielse, saafremt Lovforslaget næste Aar igjen skal forelægges Repræsentationen. — Jeg skal endnu kun med Hensyn til det erede Mindretals Bemærkning, at der ikke hos Flertallet har viist sig nogen Tilbøjelighed til Imødekommen ligeoverfor Mindretallets Anstuelse, tilføie, at dermed henger det saaledes sammen: Mindretallet har henvist til, at under Folkethingets Forhandlinger om Sagen viste der sig ved 2den Behandling hos alle Partier en Tendens til at komme hinanden noget i Møde, og man havde grundet Formodning om, at denne Tendens vilde være traadt ud i Virkeligheden gennem Vædringsforslag til 3die Behandling, der vare mere imødekommende overfor Ministeriets Standpunkt. Det eneste Forslag, der imidlertid fremkom, gif ud paa at nedsette en Sum af 1,000 Kr. til 800 Kr., men det syntes dog ikke at tyde paa Imødekommen fra Flertallets Side i det andet Thing, og da det erede Mindretal her ikke ved nogetsomhelst Forslag har viist, hvad dets Mening var, har det været aldeles umuligt for Flertallet at vise nogenformelt Imødekommen, eftersom der ikke i Udvalget er stillet nogen Fordring til det i saa Henseende. Jeg skal endelig slutte med at anbefale vort Vædringsforslag til det høie Things Velvilie, idet jeg skal gjøre opmærksom paa, at det jo naturligvis var en Nødvendighed at stille Vædringsforslaget som et eneste Vædringsforslag, da det jo ikke ret vel kunde gaa an, hvis vi f. Ex. ordnede Sagerne i første Lønningsklasse til 5,000 Kr. og saa pludselig forandrede Sagerne